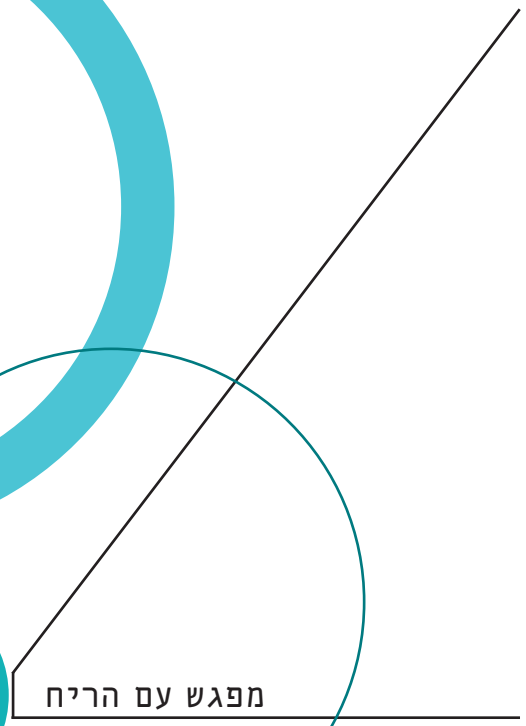
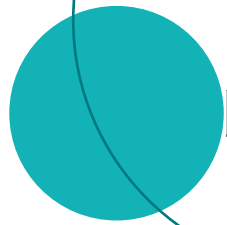
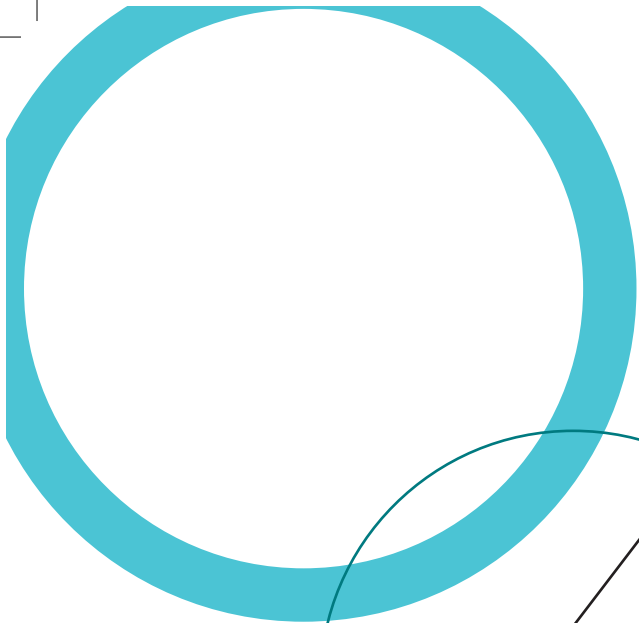
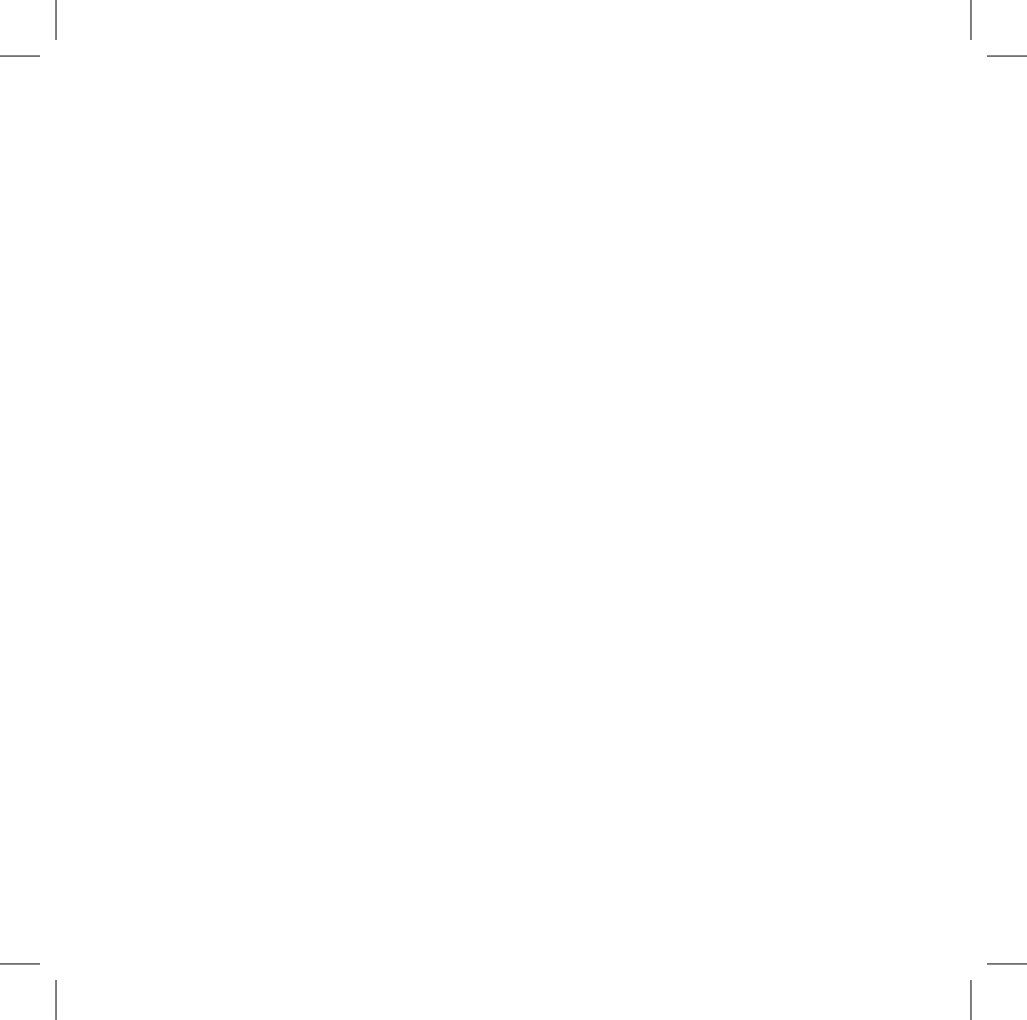

מפגש עם הריח

מפגש עם הריח

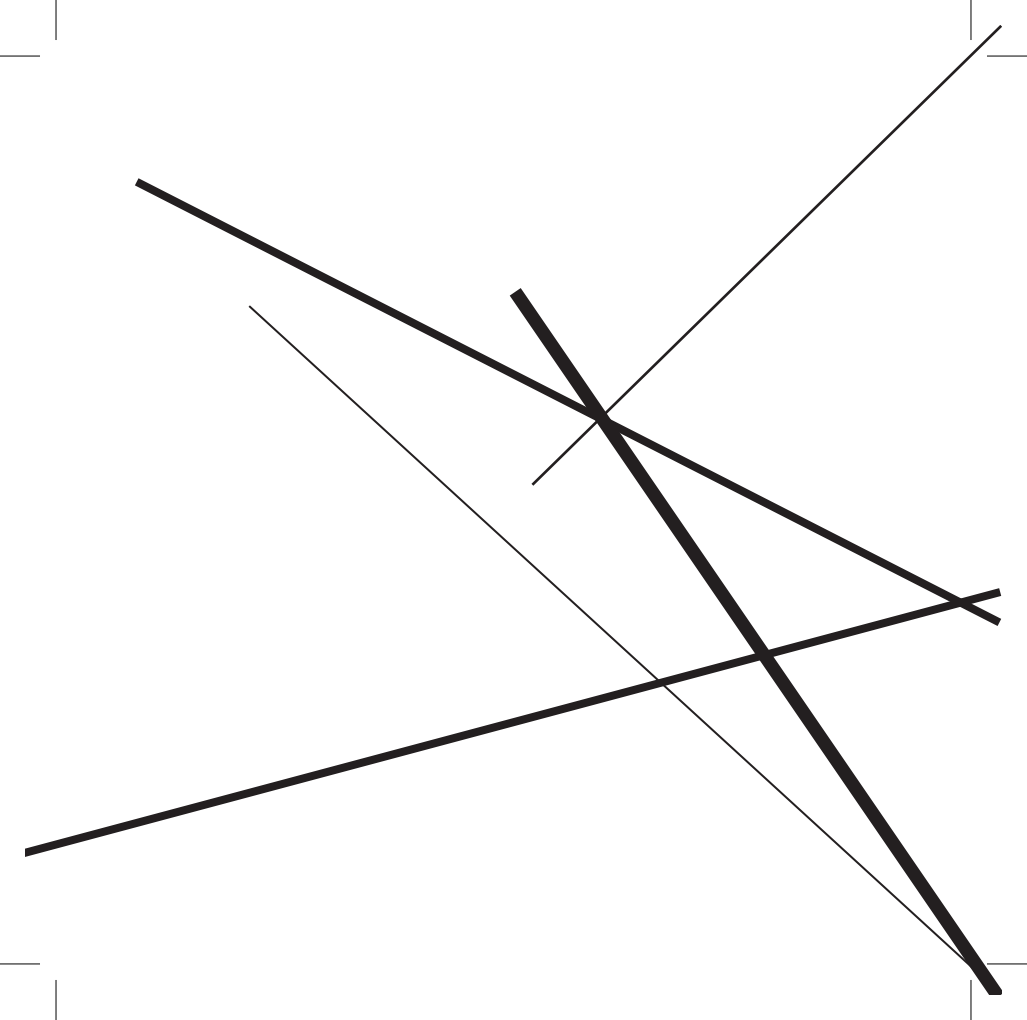
|עיבודים|

סער גז

עופר לוט

|עיצוב וצילום|

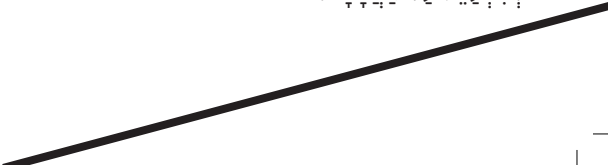
צופית ברבי

1. מפגש עם הריח

מילים ולחן: דוד ברבי
שירה: סער גז

עוד לפני שאפתח את הדלת
הריח יפגש אותי, ריח המטבח;
מוזיקת נשמה בוללים
והיא מנצחת על כלי הנגינה
בהם מנחים פני השעם.
וכשפתחיו פביט בעינים בורקות
כאלו היא בתוך מערה מכשפת
פורקת באצבעותיה, נוגעת, טועמת
ואני יודע שעוד מעט אצטרך
לפתח את בקבוק היין,
להניח את הפרחים שהבאתי
ולהתענג על אהבתה.

2. תָּנִי לִי לְאַהֲב

מילים, לחן ושירה: דוד ברבי

עַד כָּלוֹת כַּחוֹת

נִרְצָה לְשֹׁמֵר כַּחוֹתֵינוּ

לְשִׁבִּיל הָאֵינְסוֹף

לֹא אוֹכֵל לְהַפְסִיק לְעוֹלָם

עַד יִתְרוֹקוּ לָבִי

לֹא אוֹכֵל לְשִׁכַּח אוֹתְךָ

עַד יִתְרוֹקוּ מִחִי

וְאִם נִשְׁמָחִי תְּעוּף גְבוֹהַּ

תִּתְפַּסֵּ אֶת הָאֵל הָאֵל-חֲזוֹר

אוֹלֵי נוֹכַל שׁוֹב לְרֹאוֹת

אֶת הָאוֹר הַצָּהָב

תָּנִי לִי לְאַהֲב אוֹתְךָ יוֹתֵר

תָּנִי לִי לְרַדֹּף אַחֵר לְבָךְ

תָּנִי לִי לְכַתֵּב לָךְ אֶת שִׁירִי

אֲרֻחִיק הַפְּגָעִים מִסְבִּיבְךָ

אֶכְתֵּב אֶת אֱהָבָתִנוּ

אֲשַׁמְרֶךְ בְּלֵב אוֹהֵב

בְּחוֹךְ מְנַהֶרֶת זְמַנִּנוּ

אֶקְשִׁיב לְסַעֲבֵת רוּחְךָ

דוֹחֶקֶת לְחוֹךְ רְצוֹנוֹתֵינוּ

לֵאל אֶצְפִּיָּה לֵאל תִּהְיֶה

כִּי בְשִׁבִּיל אֶחָד אָנוּ דוֹהֲרִים

מַעֲצִים אֶת דְּמִיוֹנֵנוּ

אֶת שִׁבִּיל חִיֵּינוּ

וּמִי יְכוֹל לְדַעַת וְלִרְאוֹת

אֶת שִׁבִּיל הַבְּרָרוֹת הַנִּכּוֹנוֹת

אל תתני לדמיוןך

לקטע את חזיך

אל תתני להנה

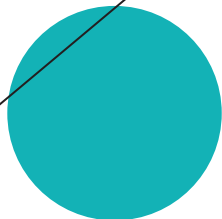
להכות בתוך מחשבך

לרדות בעתיד שציך

הנה הוא היפי המחלט

יתגלב לו מתוך העתיד

נעשה ונגיד

3. משפחות| רוני סומק

לחן ושירה: דוד ברבי

כְּשֶׁגִּמְגַּמְתִּי הִיְיָתִי בְּמִשְׁפַּחַת
הַשּׁוֹתִקִים לְאֵט,

כְּשֶׁהִתְחַפְּשִׁיתִי לְקַאֲבֹוִי הַרְחַמְתִּי אֶבֶק
שְׁרָפָה

וְכִשְׁהִקְפַצְתִּי כְּדוּרִי סֵל הַצֵּטְרָפְתִּי
לְמִשְׁפַּחַת הַקּוֹלָעִים

בְּמִשְׁפַּחַת הַהֲדָקָה,

בְּיָד אַחַת.

וְכִשְׁלַמְדְתִּי יֶלֶד רָעַב לְגִנְבַּ לֶחֶם
לְשִׁתִּי בָצֵק

כְּשֶׁהִיְיָתִי רוֹאָה וְאֵינוּ נִרְאָה
בְּמִשְׁפַּחַת הָעוֹרִים

בְּמִשְׁפַּחַת הַהֲדָקָה.

פָּגַשְׁתִּי אֶת חוֹרְקָה לּוֹאִיס בּוֹרְחָס
בְּ"גוֹ הַשְּׂבִילִים

כְּשֶׁפּוֹרְרָתִי מֵאוֹתוֹ לֶחֶם פֶּרֶר לְצֹפֹר
מְדַרְכּוֹת הִיְיָתִי

הַמִּתְפַּצָּלִים,"

בְּמִשְׁפַּחַת הַטֵּבַע,

וְכִשְׁשָׁקְרָתִי שָׁם, בְּעֶמּוּד 9 , כִּי
"הַנֶּמֶר מְבַקֵּשׁ לֵהִיוֹת

וְכִשְׁהַצֹּפֹר שָׂרָה בְּכְלוּב הַרְגָּשָׁתִּי
מִשְׁפַּחַת פֶּשַׁע.

נֶמֶר" חִפְּשִׁיתִי מִחֶסֶה בְּעֶמּוּד שְׁאֲחָרִי.

מִשְׁפַּחַת הַנּוֹדָדִים הַכִּירָה לִי אֶת קִינִי,

וּבְגָלַל לִילָה אֶחָד בְּאוֹקֵטוֹבֶר 73'
אֲנִי לִפְעָמִים

וּמִשְׁפַּחַת חֲסֵרֵי הַהֲגִיוֹן אֶת אֶלְבֶּרֶט
אִינְשְׁטַיִן.

נִתְּלָה עַל מִשְׁפַּחַת הַמֶּקֶף

בְּגָלַל אֵף שְׁבוּר מִחֶמֶד עַל־הוּא בֶן
דוֹד רְחוּקָה,

שֶׁבִּינוּ הַמֶּלֶה "הֶלֶם" לִבִּינוּ
הַמֶּלֶה "קֶרֶב".

בְּגָלַל רִיסִים שְׁחָרִים מִגִּיעַ לִי עָנָף
עַל עֵץ עוֹרְבִים.

אַחֲרֵי 18 שָׁנָה הֶעֱלִי סִקְסוֹפּוֹנִי
הָאֵלֵהִים

בְּגָלַל בְּגָדָד אֲנִי בְּמִשְׁפַּחַת הַנּוֹלָדִים
בְּעָרֵי הָאֵלֶף לִילָה

מִתְחַתֵּיּוֹת גְּרוֹנֶם דְּלִי שְׂמֻחָה

וְעוֹד לִילָה,

וְאֵז, בְּרֶגַע אֶחָד נוֹלָדָה לִי

בַּת.

4. לֹא

מילים, לחן ושירה: דוד ברבי

לֹאן נַעְלַמְתָּ לִי כֶּךָ פִּתְאֹם,

לֹאן עָפַף בְּלִי לְרֹאוֹת

אֶת הַשֶּׁמֶשׁ הַמִּיטִיבָה שֶׁלִּנּוּ,

אֶת הַלֵּילוֹת

בָּהֶם זָרַח יָרֵחַ.

כּוֹכָבִים כָּבֵד לֹא שׁוֹתָקִים,

לֹא מַהֲרָאִים,

הֵם שְׁלָחוּ כָבֵד, שְׁלָחוּ לָנוּ

אֶת בֵּת שְׁחוֹקֶם הַמִּתְגַּלְגֵּל

וְאֶת מַגַּע רִגְשָׁם.

שְׁתִּיקֶתְךָ חוֹנֶקֶת אוֹתָנוּ.

לִבְךָ סָגוּר עָלֶיךָ וְעָלַי.

הִיאֲךָ אוֹכֵל לְהַבִּיז,

הִיאֲךָ אוֹכֵל לְהַבְחִין

בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה,

בֵּין נָכוֹן לְכַשְׁלוֹן.

הַמַּסִּי עוֹרוֹנִי

וְהַסְבִּירִי,

הַדְּלִיקִי לִי

שְׁאֲרָאָה אֶת סוּדְךָ,

הֲרָאִי לִי דָרְךָ

בָּה אֶת הוֹלָכֶת

כִּי לֹא אֵדַע לָאֵן.

פִּתְחִי אֶת לִבְךָ אֶל חִירוֹנְךָ

וּבְאוּר פְּנִיךָ יַחֲזֶה לִבִּי.

שְׁחַקִּי לִי אֶת שְׁחוֹק

מְחוֹל הַכּוֹכָבִים וְתִבּוֹא אֵלַיךְ

נִשְׁמַתְּ\אֶהְבֶּתִּי.

5. אֶלְאֵלוּ חִיָּה אִסְתֵּר

לחן ושיירה: דוד ברבי

הִנֵּה זְמַיִם בָּאִים בִּיעָרוֹת הָעֵד שֶׁל
גְּעֻגֻעַ

רוּחַ הַתְּשׁוּקָה יִנְהֵם בֵּין הָהָרִים

יִצִּית אֹר בְּנִשְׁמָתָי

יִשְׁאוּנִי גְעֻגֻעֵי הָלְאָה מַעֲלָה

בְּכֶסֶף אֵינְסוּף הֵלֵב הוּא שְׁכָרוֹן
רוּחִי

הַלּוּלִית כְּלוּלוֹת לְהַתְעַלּוֹת

וְאִם אֵי פַעַם אֵי בָּזָה נִפְתַּחְתִּי אֵלֶיךָ
כְּמוֹ פָּרַח

עֲכָשׁוּ פָּרָחִים רְבוּא כָּל תָּא כָּל
הַיָּרִידִים

אֶלְאֵל

מִתְיַפַּחַת מַעְרָגָה וְאֲשֶׁר אֲנִיתִיךָ

נִכְסְפָה לְךָ נִפְשִׁי

בְּשָׂרִי לְךָ כֶּמֶה

אֶהוּבִי

חַיִּי גִדְלוּ אֶפִּיקֵי אֲמַת

חֲפָה יָפָה אֵין צִלְקַת בְּנִשְׁמָה אוֹהֶבֶת

עֶמֶק עֶמֶק הוּא גְעֻגֻעַ תּוֹחֶלֶת לֵב

מֵאֵין בָּאֵת לֵ אֵין אֶתָּה הוֹלֵךְ

6. תמונה אחרונה

מילים ולחן: דוד ברבי

תמונה אחרונה שנצלמה,

תאור מדיק של השלמה

עם ערך חשוב שלא השתנה,

צלום אחד אחרון שצדה.

נראה כאילו דבר לא השתנה.

נפש אחת מסתכלת נכחה,

שוקקת לא אומרת אף מלה.

שניה אומרת אשר על לב.

מיהו החזק, זה שישמר על שקט,

או זה שיצחיר לחסד או לשבט?

יצחק אל הנפש ההיא בשליו,

יצק את נפשו נפש חפצה.

לחך תבנית שיצרה הנפש האחת.

זו תשתק לא תפתח בבת אחת,

לא תסתכל, לא תראה את התמונה -

לראות אולי משהו באמת השתנה.

מאין תשאב את כחה, זו האחת?

עצמת נפשה הרי לא תפחת.

איך תוכל שלא לראות את התמונה,

תמונה שדחתה או אולי נשכחה?

מיהו החזק, זה שישמר על שקט,

או זה שיצחיר לחסד או לשבט?

יצחק אל הנפש ההיא בשליו,

יצק את נפשו נפש חפצה.

הרי זו אותה תמונה דבר לא

השתנה,

תמונת ידידות, בנה, יפה, חכמה

ונושנה.

7. חצנים| טל איפרגן

לחן: דוד ברבי
שירה: מלי קריאף

סולחת ליללות בָּהֶם

מרְגִישׁ לִי

כָּל כֶּן לְבַד פְּתָאִם

וְרַק הַגּוֹף וְרַק הַגּוֹף

מִמְשִׁיךְ לְבָבוֹת,

לְבָבוֹת לִי

כְּשֶׁמֶסְתִּים עוֹד יוֹם,

שְׁמֶסְתִּים

אֶתָּה חֶסֶר לָרֵב,

לָרֵב בְּזָרִי

לְכוּס שְׁלֹךְ שְׁמִמְתִּינָה

הִצַּל שְׁלֹךְ שׁוֹמֵר וְדַאי עָלִי

אֲךָ לֹא נוֹתוֹ לִי, לֹא נוֹתוֹ אֶהְבֶּה.

וּכְשֶׁגָּעוּעַ בִּי מָכָה

שׁוֹלֵחַ בִּי חֲצִים

הַקּוֹל אֲשֶׁר בָּקֵשׁ לְלַכֵּת

מַעֲנִיקָ לִי הַסִּבְרִים.

לְצַד סְבוּת שְׂזָה נָכוֹן

וּמּוֹל הַזְּמַן שֶׁלֹּא מִתְאַיֵּם

אֲנִי בּוֹחֶכֶת בְּדַמְיוֹן

אֲשֶׁר אוֹתִי עוֹדוֹ מִנָּשִׁים.

וְאֵז שׁוֹכַחַת לְהַרְגִישׁ גּוֹפֶךְ

וּמִמְשִׁיכָה כֶּן אֶת יָמֵי לְבַד

וּמִטְשֵׁטֶשֶׁת אֶת צֶלֶךְ

אֲדִישׁ

תּוֹהָה הָאֵם חוֹשֵׁב

אֶתָּה עָלַי?

וּמִזְלִי שְׁלִי מִזְפִּיר,

מִזְכִּיר לִי

שְׁבִי קִזְם הָרָגָל

הַשְׁרָדוֹת

גַּם מוֹל הָאֱהָבָה

שֶׁלֹא הוֹדִיעָה

שֶׁגַם אֶתָּה תִּנְעָץ

בִּי חַץ בְּדִידוֹת.

8. דָּבָר

מִלִּים, לַחַן וְשִׁירָה: דוֹד בְּרַבִּי

אָכֹו דָּבָר לֹא מִתְכַּלֶּה

וְכֶךְ גַּם מַעֲזוֹ שִׁירָתְךָ

וְהַשְׁמָחָה וְהַתְּשׁוּקָה

יִהְיֶפְכוּ מֵאָכֹו בְּזָלָת

לִמְצַע קִיּוּמָם שֶׁל הַפְּרָחִים

הַצְבָּעוֹנִים.

וְאֶהְיֶה חֲדָשׁוֹת חֲצִמָּחָה

לֹא כֶּךָ בְּחִלּוּמוֹת.

יִרְהִיבוּ דְמִיוֹן

וּמִחֲשָׁבוֹת

יִקְהוּ אֶת קוֹשֵׁי הַזָּמָן

הַמְּתִהוּהָ

יִתְּנוּ לָךְ אֶת שְׂרָצִית

יִרְאוּ לָךְ עֲקֻבוֹתֶיךָ.

9. אֶסְפִּי! פֶּרֶץ דְּרוֹר בְּנֵאִי

לחן וסירה: דוד ברבי

אֶסְפִּי, אֶסְפִּי אוֹתִי אֵלַיִךְ

כִּי בִקְשָׁתִי שְׂמִיחָה, כִּי שְׂמִיחָה

כִּי שְׂנִינֹי דּוֹמִים אִתָּךְ יוֹדַעַת

בְּכָל עֶרֶב שְׁיוֹרֵד וּבָא

מִשְׁהוּ חִזָּק עָד וְנִשְׁבֵּר

אֶסְפִּי, אֶסְפִּי אוֹתִי אֵלַיִךְ

חֶצֶב אֶחָד מִקִּשְׁט עוֹנָה

שֶׁהֵבִיא אֱלוֹל בְּמִתְּנָה

בְּאוֹר אַחֲרוֹן שְׁעוֹד נִשְׁאָר

זוֹרֵם אֶל יְרוּעוֹתֶיךָ וְנִגָּר

אֶסְפִּי, אֶסְפִּי אוֹתִי אֵלַיִךְ

כְּשֶׁנִּי בְּרוֹשִׁים, עַל יַד מַמְטָרָה

נִרְאִים בְּחִלּוֹן וּבִזְכוּכִית

וְנֶאֱסָפִים אֶל הַמִּבְטָ

מִשְׁדֶּה רְחוֹק בִּקְצֵה הַהָר

אֶסְפִּי, אֶסְפִּי אוֹתִי אֵלַיִךְ

בְּמָקוֹם טָפָה בְּטַח נִהְיָה יָם

נִתְעַרְבָּב בְּכֹחוֹת חִזָּקִים

נִטְפָּס אֶל גִּגּוֹ שֶׁל הָעוֹלָם

חֲבוּקִים כְּמוֹ צִבְעֵי הַפָּרָפֶר

10. ולו רק זכּלנו

מילים, לחן ושירה: דוד ברבי

נבּקע אַתּ מחנוּ לְחִלְקִיקִים,

יכבּהּ האור.

לוּ רק זכּלנוּ לְהִבּוֹ, לוּ רק זכּלנוּ
לְהִסְפּוֹ.

רגע לִפְנֵי חֲשָׁךְ לִמְצֵא אֶת קֶצֶה
הָאור.

רגע לִפְנֵי יבּקע מחנוּ לְעֶצֶר.

אַנְחֵנוּ אֲדוֹנֵי הַיָּקוּם, הִזֵּן הַנָּדִיר,

אַנְחֵנוּ הַתּוֹבֵנָה נִרְצָה, אֶת עוֹלָמֵנוּ
לְהַאֲרִי.

וְלֹא בָדָם.

יִהְיֶה כְּמוֹ חֲשָׁךְ עַל נִשְׁמָתֵנוּ.

וְשִׁנֵּי דוֹרוֹת תִּקְהִינָה.

לוּ רק זכּלנוּ לְהִבּוֹ, לוּ רק זכּלנוּ
לְהִסְפּוֹ

אֶת רוּחֵנוּ בְּתוֹךְ תַּעֲלוֹת הַמַּיִם
הַמְּתוּקִים.

לוּ רק זכּלנוּ לְהִבּוֹ, לוּ רק זכּלנוּ
לְהִסְפּוֹ,

הַמַּיִם הֵיוּ יָמֵי הָאור הַגָּדוֹל שֶׁכִּד
עָלִינוּ.

אַנְחֵנוּ בְּנֵי הָאֶדֶם, אַנְחֵנוּ אֲנָשִׁי
הָאור.

אַנְחֵנוּ אֲדוֹנֵי הַיָּקוּם, הִזֵּן הַנָּדִיר,

אֲנָשִׁי הַתּוֹבֵנָה; נִרְצָה לְשֹׁמֵר עָלֵינוּ
וְעָלִינוּ.

נִפְאָר אֶת עוֹלָמֵנוּ בְּחֻכְמַת דּוֹרוֹת,

נִחְצֵב עַל הָרֵיוּ וּמִשׁוֹרֵיו חֲמוּדוֹת.

בָּתָם וּבְרוּחַ יִצְרֵינוּ נִשְׁפִּיל,

עַד יִמָּלֵא רֹאשֵׁנוּ מִהֶכִּיל.

וּבַעֲת יִגִּיעַ עָלֵינוּ הַשֵּׁד נִשְׁכַּח,

טְרוֹף יְטְרוֹף תּוֹבֵנוּתֵנוּ,

לְהוֹבִיל אֶת מַשְׁאִינוֹ אֶל הָאֵינְסוֹף.

11. טְרֵדָה

אֲנַחְנוּ אֲדוֹנֵי הַיְקוּם הַזֶּה הַנָּדִיר,

מִלִּים, לַחַן וְשִׁירָה: דוּד בְּרַבִּי

אֲנָשִׁי הַתְּבוּנָה עַל אֲהַבָתָנוּ נִצְהִיר.

טְרֵדָה יֵאמְרוּ הַסִּפְּרָדִים,

תִּזְרֹם דֶּרֶךְ מַשְׁכָּנוֹת כָּל חֵי,

בְּשִׁפְתָם,

תִּשְׁקָה אֶת פֶּאֶר יִצִּירָתָנוּ.

אֲחֵר צִהָרִים שְׁעִדְיוֹ,

וּבִעַת יִגִּיעַ הַשֵּׁד נִצָּחַק לוֹ,

עִדְיוֹ לֹא תֵם.

נִגְבִּיהַ עוֹף מַעַל חִרְדוֹתֵינוּ,

נִעְרָה תֵּלֶךְ עַל הַשְּׂבִיל

אֲנַחְנוּ אֲנָשִׁי הָאוֹר,

תֵּלֶךְ עַל הַשְּׂבִיל הַמְרָצֵף

לֹא נָתַן לְהַחֲשִׁיךְ עוֹלָמָנוּ.

אֵט, אֵט, שְׁקֵט

אֲנַחְנוּ אֲדוֹנֵי הַיְקוּם,

מִסְבִּיבָה אִיו אִישׁ וְטִי.

לֹא נָתַן לְרַע לְהִבְקִיעֵנוּ.

לְבִדָּה תֵּלֶךְ, תְּהַרְהֵר עַל דֶּרֶךְ הַיָּם

אֲחֵר צִהָרִים שְׁקֵט לֹא מְשָׁלֵם.

גֶּשֶׁר קֶטֶן וְאַחֲרָיו

מוֹזְאוֹן,

שוֹרֶת אֲבָנִים לְבָנוֹת

שְׁלוֹבוֹת בְּמִדְרוֹן.

חוֹף יָם כָּחַל קוֹרָא לָךְ

קוֹרָא לָךְ נֶעֱרָה,

רוֹצִי אֵלָיו! אוֹתָךְ יִשְׁטֹף בְּסַעֲרָה.

וְאַתָּה תַּעֲנִי בְּרִקּוּד כָּזָה שׁוֹבָב,

זֶהוּ רִקּוּד הַטְרָדָה שֶׁל סִפְרָד.

שְׁמַלֵּת פִּלְמָנְקוֹ עַל גּוֹפֶךְ,

תַּצִּיר עַל הַחֹל אֶת דְּמוּתְךָ.

כָּךְ שׁוֹכֶכֶת עַל הַחֹל הַמְּלִטָּה,

מִחֻשְׁבוֹת צוֹת יִתְנַגְּנוּ בְּמַחֲךָ,

תִּשְׁאֲלֵי שׁוֹב וְשׁוֹב אֶת עֲצָמְךָ,

מִיְהוּ הָאִישׁ הַהוּא, שֶׁהִזָּה לִיָּדְךָ?

12. לְדַעַת

מִלִּים, לַחַן וְשִׁירָה: דּוֹד בְּרַבִּי

אֵיךְ נוֹכַח לְדַעַת?

דָּרָךְ שֶׁל מִי לְגַעַת.

אֵיךְ נוֹכַח לְרַצּוֹת?

בְּלִי לְקַבֵּל עֲצוֹת.

אֵיךְ נוֹכַח לְהַרְגֵּעַ?

וְלֹא לְרַגֵּשׁ כָּל יָדָה.

אֶת דְּרָכֵינוּ נִבְחַר,

נָשִׁים פְּעָמֵינוּ כָּךְ מוֹזָר.

נִתְכַּנֵּן לִפְעָמִים,

נִעְבֵּר כָּךְ אֶת הַיָּמִים.

נִשְׁאֵל אֶת הַשְּׁאִלוֹת,

נִבְחַשׁ אֶת הַתְּשׁוּבוֹת.

איך נויכל להגיע?

בלי שמשוהו יפתע.

לא תמיד נראה,

לא תמיד נזהה.

וכך ישאר המקרה.

מקרה מדמה או מוזר,

דוחה את כל השאר.

לא צריך להבהל,

גם אם תשאל.

זוהי יד המקרה,

או יד האל?

ואם בכל זאת תתעצל,

תאמר: "זו יד האל",

לא תרצה ליעצת?

אם המטרה משפעת,

מרוח הימים המיסטיים,

נביאי שקר שוביניסטיים.

ילעיתו כך נפשוותיהם,

של חסרי המגו

למה לא נקום,

כאיש אחד נרנם?

בייו החכמה,

בייו השמחה,

ייו האהבה

וייו התשוקה.

ללמד וליעצת,

לקאות ולגעצת.

בְּעֶצְמַת הַחַיִּים,

רְגָשׁוֹת הָאֲנָשִׁים,

בְּעָרוֹגוֹת שׁוֹשְׁנִים,

נֶרְגָם מִיָּם וְכִים.

יִרְאוּ הֵם אֶת הַחַיִּים.

שְׁלוֹבֵי זְרוּעַ בִּינּוֹת לַפְּרָחִים.

12. הַנֶּנֶךְ יָפָה

מילים, לחן ושירה: דוד ברבי

הַנֶּנֶךְ יָפָה רַעֲיָתִי, וּמַתִּי תוֹכְלִי כְּבֹר לְהִיּוֹת עֲצָמָאִית,
הַנֶּנֶךְ יָפָה עֵינֶיךָ יוֹנִים. בְּלִי טוֹבוֹת שֶׁל שִׁירִים לֹא תְּכַלִּית.
מִבְּעַד לְצַמְתֶּךָ שְׁעָרְךָ, אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה אֲנִי רוֹצֶה לְכַתּוֹב,
כְּעֶדֶר עֲזִים שֶׁגִּלְשׁוּ מִהַגְלָעַד. לְכַתּוֹב פָּשוֹט בְּלִי לְקַבֵּל מְשׁוֹב

זֶה שִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁכָּתַב לְךָ שִׁיר, הַנֶּנֶךְ יָפָה רַעֲיָתִי,
הוא יָדַע גַּם לִזְמַר כֶּךָ בְּכָל הָעִיר. הַנֶּנֶךְ יָפָה עֵינֶיךָ יוֹנִים.
לְעֲשׂוֹת לְךָ טוֹב בְּלִי מְשׁוֹא פָּנִים, מִבְּעַד לְצַמְתֶּךָ שְׁעָרְךָ,
לְסַדֵּר לְעֲצָמוֹ אֶת הָעֵנֶינִים. כְּעֶדֶר עֲזִים שֶׁגִּלְשׁוּ מִהַגְלָעַד.

תודות

החלק החשוב והטוב
הוא התודות.
כבר הסתיימה המלאכה
ורק צריך ברכה:

ובראש, אלו שהביאוני לעולם:
רחמים ואסתר,
ומי שביקשה אותי מהם, כוכבה
אשתי היקרה,
ואחריהם לפי הסדר: מרב, שרית,
מאיר וצופית
ושני נכדי, נועם ועילאי,
שמשפיעים כל כך על יצירתי.

הם שעודדו, הם שדחפו ועל
כך תודתי הרבה.

ומי שעזרו לי להפיק את
האלבום הם חבריי:
סער גז מניצני עוז ועופר
לוט מאבן-יהודה.
אף למלי קריאף אודה על
שירתה הנפלאה